

Nu var Rektor Bohse ogsaa den Mand, hvis Ord vilde virke med størst Vægt omkring i Landet. Ganske vist hørte han ikke til Partiets ledende eller prægende Skikkelser. I Grunden var han slet ikke Politiker, og de rigtige gamle Rigsdagsrotter maatte ofte smile af hans Enfoldighed. Det var hans Karakters Uangribelighed, der havde skabt hans Anseelse. Enslev, der til sin Forbitrelse aldrig havde kunnet faa Ram paa ham, kaldte ham for „Bæltedyret“ paa Grund af denne Atmosfære af Retskaffenhed, der omgav ham som et beskyttende Panser.

Rektoren talte langsomt, med en akademisk Retorik, der undertiden kunde stige til Svulst. Men der var et harmfyldt Sinds Kraft i hans Angreb paa „Femte Juni“ og paa Enslevs Forhold til dette Blad — „Frivolitetens og Korruptionens Hoforgan“, som han kaldte det. Han vakte Bevægelse ved at erklære, at mange Partifæller rundt om i Landet ikke alene med Forundring men ogsaa med Sorg og dyb Harme var Vidne til, at en af deres Førere, ja selve Partiets Æresformand gjorde sig personlig Fordel af en Bladindustri, der spekulerede i Folkets Fordærv.

Han sluttede sin lange Tale med at sige, at ingen vilde nægte Enslev Tak og Anerkendelse for hans Fortjenester som en af Grundlæggerne af det danske Folks Selvstyre. Men han havde i den senere Tid aabenbaret en sygelig og stadig mere ubehersket Ødelæggelseslyst overfor sit eget Livsværk. Frihedens sande Venner i Landet maatte nu kræve, at der stilledes ham Valget mellem at støtte